

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀλιγομενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β'. Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Νοεμβρίου 1922

Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 52

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» διὰ τὸ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου ἀρχομένου 45ον ἔτος, αὐξίνεται διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν εἰς φρ. 35, (Ἐξάμηνος φρ. 19, Τρίμηνος φρ. 10) διὰ τὸ Ἑξωτερικόν, κανονίζεται ὡς ἑξῆς: Αἱ γύπτου, Γρ. 4. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν, Σελίνια 10. Ἀμερικῆς, δολλάρια 4. Λοιπῶν χωρῶν, φράγκα γαλλικὰ 25 Ἐξάμηνος καὶ τρίμηνος ἀναλόγως. Ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δραχ. 1 διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν φρ. Γαλλίας 0,60.

Διὰ τὴν ἀξιεθεῖσαν ἐπίσης τιμὴν τῶν Τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῶν βιβλίων ἐν γενεῇ, συμβουλευσθε τοὺς δημοσιευμένους νέους Τιμοκαταλόγους.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

Κι' ἡ Μελάνια ἀκόμη δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἦταν πολὺ ἀπασχολημένη νὰ χώνη στὶς τσέπες τῆς φτερωγῆς ἀπὸ κοτόπουλα καὶ παστιτσάκια.

Χάρη σ' αὐτὴ τὴν ἀσχολίαν τῆς κυρίας Ἀζάρ, ὁ Ἰουλιανὸς μπόρεσε νὰ ἐκφράσῃ στὸ φίλο του ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνην γιὰ ὅ,τι εἶχε κάμει γι' αὐτόν.

Στὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν τόλμην του χρωστοῦσε τὸ ὅτι τὴν ὥραν μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνον, καὶ ἑκατομ. μυριοῦχος.

—Φυσικά, ἔλεγε ὁ παλιὸς μαθητευόμενος, ἡ περιουσία μου ἀνήκει σὲ σένα ὅσο καὶ σὲ μένα, κι' ἀνέγω εἶμαι πλούσιος, εἶσαι καὶ σὺ ἄλλο τόσο.

—Καλέ μου, κ. Ἀζάρ... (Σελ. 409 στ. γ')

—Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε, ἀπαντοῦσε ὁ Φρέδος δείχνοντας μὲ καμάρι τὴ στολή του, τὴν εἶμαι στρατιώτης γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ.

Ἡ Σελίλη κοίταξε μὲ θαυμασμὸ τὰ χρυσὰ κουμπιὰ τοῦ παλίου τῆς φίλου καὶ σὲ μιὰ τιγμῇ, ποὺ ὁ Ἰουλιανὸς ἐπρόσθετε ἄλλου, τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτὴ κοκκινίζοντας:

Ἔρρε, Φρέδο; Δὲν ἐδιάλεξα ἀκέρμη ποῖον κπ' τοὺς δύο σας νὰ πάρω ἀργότερα.

Μὰ ὁ Φρέδος δὲν τὴν ἄφησε νὰ τελειώσῃ:

—Ὁχι, ἐδιάλεξες, τῆς εἶπε. Τὸν Ἰουλιανὸ θὰ παρῆς καὶ θὰ γίνῃς κοντέσσα ντὲ Σάν-Λεόν, γιὰτὶ ἐγὼ δὲ θὰ παντρευθῶ.

Ἡ σπουδαία αὐτὴ συνομιλία κόπηκε ἄξαφνα, γιὰτὶ ὁ σινιὸρ Πελιάσκο χτυποῦσε τὸ ποτήρι του μὲ τὸ μαχαίρι, δείχνοντας ἑστὶ πὼς ἤθελε νὰ πιῇ.

Σηκώθηκε καί, μὲ πολλὴ χάρη, ἔκμαε μιὰ πρόποση γιὰ τὸ Φρέδο, τὸ γενοιαὶ αὐτὸ παιδί, ποὺ ὄχι μόνον εἶχε σώσει τὸν αὐτοκράτορα, —χάρη στὸν Πελιάσκο, ἀλλ' ἀδιάρροτο! —μὰ καὶ ἤξερε νὰ σαγηνεύῃ ὅλους ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν.

Ἀλλοῦτε τὰ προτερήματά του εἶχαν ἀνταμειφθῇ, ἀφοῦ εἶχε κερδίσει τὴν προστασία τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τὸν περιέμεναν οἱ μεγαλύτερες δόξες στὸ ὠραῖο στάδιο, ὅπου εἶχε μῆθ.

Ὅσοι σηκώθηκαν κι' ὁ κύρ-Ἀζάρ. Ὁ ἀγαθὸς μαραγκὸς δὲν εἶχε καμμιὰ ῥητορικὴ δεινότητα κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνησή του.

Δοκίμασε νὰ πῇ μερικὲς φράσεις, ποὺ τὶς ἐτοίμαζε ὥρες ὁλόκληρες ἐνφ' ἐπλάνης τὰ στανίδια στὸ μαχαίρι του, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε καὶ κάθισε πάλι

«Ὁ ζουάβος ἦταν ὁ φίλος μας Φρέδος...» (Σελ. 410 στ. β')

στὴ θέσση του. Τότε ὁ Φρέδος σηκώθηκε καί, πέφτοντας στὸ στήθος του, τὸν φίλησε μὲ στοργὴ καὶ τοῦ εἶπε:

—Καλέ μου κύριε Ἀζάρ, νάστε βέβαιος πὼς θὰ θυμᾶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ αὐτὴ τὴν πρόποσή σας, ἀλλὰ προπάντων ὅτι σὺς πρῶτος σταθήκατε καλὸς γιὰ μένα καὶ τὴ μητέρα μου.

Κι' ἡ χήρα Δυρμπάν σηκώθηκε μὲ τὴ σειρά τῆς καί, σφίγγοντας τὸ χερί τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ἐπρόσθεσε μὲ συγκίνηση:

—Ναί, καλέ μου φίλε, ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς 8 Δεκεμβρίου 1867, ποὺ μᾶς ἦρθατε σὰ φύλακας ἄγγελος, νὰ μὲ βοηθήσατε νὰ ὀδηγήσω τὸ παιδί μου στὸ δρόμο τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Ἡ Μελάνια Ἀζάρ χαλνοῦσε τὰ μούτρα τῆς ἀκούγοντας αὐτὰς τὶς διαχύσεις, ἔβλεπε ὅμως καταπράσινη, ὅταν ὁ Φρέδος, γυρίζοντας πρὸς αὐτή, τῆς φώναξε:

—Κυρία Μελάνια! πιστεύετε ἀκόμη πὼς ἐκλεψα τ' ἀσημένια σας κουταλάκια;

Ἡ ἑρακιανὴ γυναίκα δὲν ἀπάντησε τίποτα. Κατέβασε τὴ μύτη τῆς ὡς τὸ πιάτο τῆς, ἐνφ' ὅλοι οἱ καλεσμένοι τῆς ἔρριχναν εἰρωνικὰ ματιὰς.

Ὁ Φρέδος ἴσως θὰ ἐξακολουθοῦσε τὴν ἐκδίκησή του, μὰ ἕνα ἐκτετυκὸ βλέμμα τῆς Σελίλης τὸν σταμάτησε καί, γυρίζοντας πρὸς τὸ ἀκροατήριον, εἶπε: —Εὐχαριστῶ ὅλους ἐκείνους, ποὺ

στάθηκαν καλοί για το γιό του Δορμπάν, του δυστυχισμένου καταδικού. Μου μένει μία υποχρέωση να ξεπληρώσω: να σβύσω την κακή φήμη απ' τ' όνομά του. Και θα το κατορθώσω! "Υστερα, γυρίζοντας προς τη μητέρα του, επρόσθεσε:

—Μητέρα, σου υπόσχομαι ότι, σε λίγα χρόνια, δε θα κοκκινίζεις από ντροπή ακουώντας τ' όνομα Δορμπάν. Αυτή την υπόσχεση σου τη δίνει, αυτή τη στιγμή, ο γιός σου!

Όλοι είχαν συγκινηθεί από τα ευγενικά αυτά λόγια.

Η κορία Δορμπάν έκλαιγε από χαρά κι' εδύνατο κι' ο κύρ-Αζάρ του κάκου προσπαθούσε να κρύψει κάτω απ' ένα ψεύτικο χαμόγελο τα δάκρυα, που κυλούσαν στο γκρίζο μoustάκι του.

Ο σινιέρ Πελιάσκο έκρινε κατάλληλη τη στιγμή να ξαναφέρει την εδύνατο στους καλεσμένους του, άφοι μάλιστα κι' ο αξιοτίμος «αλόλοθος» της Ιταλικής Πρεσβείας χαμουριόταν τόσο πολύ, που κινδύνευαν να του ξεκολλήσουν οι μασσέλες.

Κι' ο μαύρος Ζαμπονό έδειχνε φανερά ζημία ανυπομονησίας.

Ο οίκοδεσπότης λειπόντι επρότεινε να περάσουν στο σαλόνι, πράγμα που έγινε με μία χαριτωμένη αταξία.

Εκεί ο Ζαμπονό τραγούδησε τραγούδια της πατρίδας του. Κι' η ήθοποιος του Σατελέ, που παρακάλεσαν να πη κάτι εδύνομο, άπαγγειλε ένα τραγικότατο ποίημα.

Ο Πελιάσκο, βλέποντας πώς, παρ' όλες τις προσπάθειές του, η εδύνατο λιγότενε, έβαλε σε κίνηση ένα θορυβωδέστατο μηχανοκίνητο πιάνο και μοίρασε τα τσιγάρα με τα μικρά πυροτεχνήματα.

Δυστυχώς έν' απ' αυτά έκαψε μία κουρτίνα.

Η κορίες λιγοθύμησαν και πάλι, ή σινιέρα άρχισε να ειρωνεύεται τον άντρα της, έκτεινος της απάντησε με θυμό κι' ή μικρή αυτή σκηνή έδωσε το σύνθημα της αναχωρήσεως.

Η γιορτή του Ιταλού είχε τελειώσει.

Μ' όλα τα μικροπεσιόδια, μ' όλες τις κομικότητες των αγαθών Ιταλών, τα κόκκινα μπράτσα της χοντρής κορίας, τα διαμάντια του «αλόλοθου», τα κουτιά με τα μουσικά κομμάτια, τα πυροτεχνήματα, μ' όλ' αυτά, ή γιορτή τ' ο Πελιάσκο θ' άφινε μιάν ανεξάλεστην ανάμνηση σ' όλους τους καλεσμένους, γιατί ήταν, ολ' να λέμε, ή επσημη ήθική ικανοποίηση του Φρέδος και το όριστικό ξεκίνημα για το δρόμο της άρετης.

Ο κακός Φρέδος, το παιδί της Μαύρης Μάσκας, είχε εξαφανισθεί κι' ο καλός Φρέδος είχε θριαμβέσει κι' έβλεπε νάναιται εμπρός του ένα λαμ-

πρό κι' ένδοξο μέλλον στο ευγενικό στάδιο των δπλων.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δεν θ' άφισουμε τους ήρωές μας χωρίς να μάθουμε αν κράτησαν ως το τέλος τις υποσχέσεις τους.

Θά υπερπηδήσουμε μία τετραετία, κατά την όποιά έγινε ή γαλλογερμανικός πόλεμος του 1870 και οι έσωτερικές ταραχές στη Γαλλία, και θα φτάσουμε στην ήμερομηνία 10 Μαΐου 1871.

Την ήμερα αυτή είχε υπογραφή ή ριστική ή ειρήνη στη Φρανκφούρτη.

Τα στρατεύματα, που είχαν λάβει μέρος στην έκστρατεια είχαν, σχεδόν όλα, γυρίσει. Οι στρατιωτικοί περπατούσαν στα πεζοδρόμια των βουλεβάρτων, εδύνατο γιατί ξαναδρήκαν την πατρίδα τους, που, για λίγον καιρό, είχαν φορηθεί πώς θα την έχαναν.

Αξιωματικοί και στρατιώτες περπατούσαν, λυπημένοι για την καταστροφή, αλλά γεμάτοι έλπιδα ικανοποιήσεως.

Ανάμεσα στους στρατιώτες που περνούσαν απ' το βουλεβάρτο των Ιταλών, διακρινόνταν και δυο νεαροί, που φαινόταν πώς μόλις είχαν την ήλικία την αναγκαία για ένα στρατιώτη. Κι' όμως ο ένας απ' αυτούς φορούσε τα ραλόνια του λοχία των Ζουάδων. Δεν είχε μoustάκι, αλλά στο μέτωπό του φαινόταν μία πρόσφατη ούλή, που έζητούσε πώς βριζόνταν τα γαλόνια στο παιδιάστ κό του μπράτσου.

Ο άλλος φορούσε άπλουστατι τη στολή του Παρισινού προσκόπου. Ο ζουάδος ήταν ο φίλος μας Φρέδος κι' ο πρόσκοπος ήταν ο κύμης νετ' Σάν-Λεόν, πρώην Ιουλιανός Μεσονόχτης.

Κι' οι δυο έλαμν με πολλή γενναιότητα το καθήκον τους. Ο γιός του Δορμπάν είχε κατορθώσει, αν και δεν είχε την απαιτούμενη ήλικία, να φύγη, απ' τα «παιδιά του στρατού» και να καταταχθεί στο 3ο σύνταγμα, που το διοικούσε ένας συναγματάρχης φίλος του κ. Κλώντ.

Μαζί μ' αυτό το σύνταγμα, είχε λάβει μέρος σε πολλές μάχες κι' έδειξε τόση ψυχραιμία και τόλμη, που οι άρχηγοί κατάλαβαν ότι το παιδί αυτό ήταν γεννημένο για να γίνει στρατιωτικός. "Υστερ' απ' τη μάχη του Σεζάν, το σύνταγμα του Φρέδου ήταν μαζί με τα στρατεύματα εκείνα, που ο Μάκ-Μαών κι' ο Ναπολέων Γ' είχαν κλείσει μέσα σ' ένα τρίγωνο, που είχε βάση το Μέτς και κορυφή του το Ιγύ.

Έπρεπε να φύγουν απ' την επικίνδυνη αυτή θέση και το κατόρθωσαν, δείχνοντας τέτοιο ήρωισμό, που ο βασιλιάς της Πρωσίας, βλέποντάς τους έφώναζε:

«Τί παλληκάρια!»

Ο Φρέδος ήταν μαζί μ' αυτά τα παλληκάρια και τον είχαν άφισει στο Βαζέι, νομίζοντας τον σκοτωμένο. Ένα συντρίμμι όβιδας τον είχε πληγώσει στο πρόσωπο. Μα ο γιός του Δορμπάν δεν πέθαινε τόσο εύκολα. "Υστερ' απ' έν'ς μηνός νοσηλεία, είχε βγή απ' το νοσοκομείο με την ούλή και με τα γαλόνια του λοχία.

Μα κι' ο Ιουλιανός δεν είχε λιγότερο ταλαίπωρη ή, φρονώντας νύχτα-μέρα το πολιορκημένο Παρίσι, μαζί με τους άλλους προσκόπους κι' υποφέροντας φριχτά απ' την πείνα και το κρύο.

Τώρα όμως όλ' αυτά είχαν τελειώσει.

Οι δυο φίλοι, άροϋ διηγήθηκαν ο ένας στον άλλο τα δεινά τους και τους κινδύνους που πέρασαν, συζητούσαν τώρα για το μέλλον, με τη χαριτωμένη νεανική έμπιστοσύνη.

Ο Φρέδος θάφευγε για την Αφρική, γιατί είχε βρει το δρόμο του και το στρατιωτικό στάδιο ανοιγόταν μπροστά του με τον πιο λαμπρό τρόπο. Σε ήλικία δεκαοχτώ χρόνων είχε όνομασθή λοχίας «επ' άνδραγαθία», ή ήμερησία διαταγή τον είχε άναφέρει τρεις φορές κι' ο συναγματάρχης του του είχε υποσχεθεί το βαθμό του όπολογα-γού, την ήμερα που θα γινόταν ένηλικος.

Δεν είχε λοιπόν παρά να έρξασθ ή, για να τελειοποιήση την κάπως στοιχειώδη μόρφωσή του και το μέλλον ήταν δικό του.

Όσο για τον Ιουλιανό, δεν του λειπε τίποτα. Είχε τρία έκατομύρια περιουσία και το μόνο που έπιθυμούσε ήταν να κάμη εδύνατο μένος όλους εκείνους που τον βοήθησαν στην έποχή της δυστυχίας του.

Ανάμεσα σ' αυτούς, πρώτος-πρώτος ήταν, φυσικά, ο Φρέδος. Μα ο γιός του Δορμπάν δε θέλησε να δεχθ ή τίποτα για τον έκοτό του. Τότε ο νεαρός έκατομυρριοχός στραφθηκε στη μητέρα του. Γης άγόρσε ένα ώρατο σπιτάκι στο Νείγύ, όπου ή χήρα Δορμπάν άναζούσε, εδύνατο και παρήφανη για τη δόξα του Φρέδου της.

Ο μαρτυρικός Αζάρ είναι πάντα μαρτυρικός. Η Μελανία είναι πάντα ξερακιανή και κακότροπη, μα ή Σεσίλη είναι ακόμη περισσότερο όμορφη. Τα παιδικά σχέδια, που είχαν καταστρώσει στο ξυλορρείο, θα πραγματοποιηθούν, δίχως άλλο, μία μέρα, γιατί ο έκατομυρριοχός Ιουλιανός έξακολουθεί, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, να συχνάζει στο χαμηλό σπίτι της πλατείας Αγίου Μιχαήλ.

Αντι να πλανιζή όμως σανίδα, όπως άλλοτε, τώρα έρχεται με άμαξάκι.

Σ' αυτό το ζήτημα ή Μελανία δε γελάστηκε: το παιδί πούχε βρεθεί στο

δρόμο, θάνα λαμπρός άργότερα για την κόρη της.

Μας μένει τώρα ο Φιδές.

Αλοιμόνο! Ο Φιδές έμεινε για πάντα εκεί-κάτω, στα χωράφια του Μέτς.

Είχε μάθει πώς ο παλιός του μαθητής είχε καταταχθ ή στρατιώτης, δε θέλησε να τον αφήση να φύγη μόνος του κι' είχε καταταχθ ή κι' αυτός στο ίδιο σύνταγμα έθελοντής. Πληρώθηκε θανάσιμα στη μάχη του Γκραβελόντ και, πέφτοντας, είπε στο Φρέδο.

—Αντιο, μικρέ!... Άριμένως είχες δικιο... Καταλαβαίνω πόσο είναι καλύτερο νάναι κανείς τίμιος παρά νάναι κακοήργος... Δυστυχώς το κατάλαβα κάπως άργά... Έξαγόρασα όμως το σράλμά μου.

Και ξεφύγησε.

Η φράση αυτή, που βγήκε απ' τα έτοιμοθάνατο χείλη του γέρου συμμορίτη της Μαύρης Μάσκας, άς χρησιμεύση για έμπόθιο αυτής της ιστορίας, αν κάθε ιστορία έχη ανάγκη από έμπόθιο.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ "ΠΙΣΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ"

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ
Μυθιστόρημα υπό ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΙΓΟΥΣΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΕ' (Συνέχεια)

Λίγο λοιπόν πριν άνέδουν έπιθεωρούν με τρόπο. Ναί όλα είναι όπως τα έφτιαχν. Ένας φόβος μόνο τους συνέχει: Μήπως του: είχαν τώρα δε σ' αυτή την έπιθεώρηση. Κι' αυτός όμως τους έφυγε όταν είδαν πώς όλοι τρέχουν ν' άνεθούν με τη συνειθισμένη δια.

Στο πλάγι πάλι όπου βρίσκονται ο Ντρού με το βοηθό του, δεν παρουσιάζεται κανένας κίνδυνος. Ο Ντρούε ροχαλίζει και ο βοηθός του κοιμάται σ' ένα παιδί. Όχιος καρός για τους συνωμώτες.

Γρήγορα γυρνούν στη δουλειά τους. Σε λιγάκι όταν θ' άκούσουν τους συντρόφους να φεύγουν, θα ένωθούν μ' αυτούς για να χωρισθούν πάλι... μα γά μία μόνο στιγμή κτλ να βάλουν μπρός το καταχθόνιο τους σχέδιο.

Ο Τρουσέτ είχε αναλάβη νάναψη το φυτίλι. Λίγες μέρες πριν, ήρθε να πιάση δουλειά στο Κονδέ. Φαινόταν τόσο μετανοημένος που έμεινε χωρίς έργασια και έδειχνε τόση αγανάκτηση για

τους άπεργούς του Κουριέρ που πίστεψαν στα λόγια του. Έτσι οι άπεργοί κατόρθωσαν να έχουν μέσα στο άνθρακωρυχείο ένα δικό τους, που έχαι μάλιστα και την έμπιστοσύνη των άφεντικών!..

Μερικοί έργατες άνέδηκαν κιόλα μέσα στο κλουβί. Οι άλλοι, πλθθος, βάζονται κι' εκείνοι με γέλια και τραγούδια να πιάσουν μια θέση.

Όλοι θέλουν ν' άνεθούν μια ώρα άρχότερα στο φώς του ήλιου, να ξαναϊδούν τους δικούς τους, να κάμουν λίγη τουαλέτα, να κατεβάσουν κάτω τη σκόνη του κάρβουνου με κανένα ποτηρι μπύ... ή κανένα ποτηράκι ρομί, να ζήσουν τέλος κι' αυτοί σ' άνθρώποι.

Και όμως πόσο περισσότερο πρέπει να διασθούν σήμερα οι έργατες του πηγαδιού του Κονδέ, αυτοί που άφήρησαν τις φοβέρες των άπεργών για να μωρέσουν να φέρουν λίγο ψωμί στο σπίτι τους!

Γιατί ή ζωή του πηγαδιού είναι μετρημένη. Σε λιγάκι, μόλις περάσουν λίγα λεπτά, το σπέρτο του Τρουσέτ θα τρέξη επάνω στον τοίχο για ν' άνάψη τά δυο φυτίλια. Ο προδότης σύντροφος είν' έτοιμος. Ίσα-Ίσα με την άκρη του λουστού τον είναι το τσ μέντο του τοίχου για να φανή το άσπρο φυτίλι που θα ικανοποιήση το μίσος και την εκδίκισή του. Οι φωνές των έργατών που φεύγουν, τα γέλια τους, τα τραγούδια τους, ο θόρυβος του κλουβιού που άνεβάνει, πνίγουν τον κρότο που κάμνουν τα έφετμάματα του τοίχου, που πέφτουν κατά γης.

Τελειώσε. Η άκρη του φυτιλιού παρουσιάσθηκε με τα νήματά της ξεφυλισμένα. Τώρα άρχίζει την ίδια δουλειά και στον άριτερο τοίχο και σε λιγάκι τά δυο φυτίλια είναι έτοιμα να στείλουν τον κερωνό τους.

Οι σύντροφοι που άγρυπνούν κοντά στην απεθ ή και γύρω-γύρω στη γαλαρία δεν άκούστηκαν. Κανείς δεν ήρθε είδηση.

Ο Τρουσέτ λοιπόν, χωρίς να χάση καιρό, άνάβει γρήγορα τα φυτίλια και φεύγει γαργός ν' άνέδη με τους πρώτους, αφήνοντας τους άδελφούς του κάτω στην άδυσσο που τους έτοιμάζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΖ'

Ο Μωρίς τρέχει στο θάνατο

Ενώ ο Τρουσέτ, στο βάθος του μεταλλείου άνάβει το βωμό όπου θα θυσιασθούν τότοι έργατες, ένας άνθρωπος φεύγει για ό,τι έσώσει και θέλει να έλαφρώση. Είναι ο πατέρας της Λέας, που, σ' αν την κόρη του, βρίσκει πώς τον δαρώνει πολύ το μoustικό του.

Του στεκότανε στην καρδιά όλη τη νύχτα και όσο περνά ή ώρα τόσο πε-

ρισσότερο φοβάται ο πατέρας της Τρουσέτ. Θά προτιμούσε να μην ήξευρε τίποτα, να μην άκουγε τίποτα, να ήταν έσως σ' όλη αυτή τη συνωμοσία που θ' άφήση τόσα πένθη και τόσες δυστυχίες. Φόβεται ακόμη μην τον κατηγορήσουν για συνένοχο.

Αν έβρισκε πουθανά τον κ. Μπεκκάρ θα του έβλεπε όλα. Αυτή την ώρα όμως θα ήταν στο μεταλλείο. Α! ή-ξευραν καλά οι άρχηγοί πώς δουλεύαν. Θά έσπερδευαν πρώτα αυτόν που μισούσαν κι' έπειτα όλους όσους τον υπάκουαν.

Μ' αυτές τις σκέψεις ο πατέρας της Λέας έπήγαινε όχι στο άνθρακωρυχείο όπου πιθανόν να τον όποπτεύονταν, αλλά στο σπιτάκι του κ. Μπεκκάρ για να μωρέση να του τηλεφωνήση απ' εκεί.

Μόλις πλησίαζε, απάντησε τον Μωρίς που ήρθε για τις διακοπές και πήγαινε χαρούμενος σ' αν πάλι να χωρή μέσα στο «πηγάδι του ππαμπά».

Ο κάπελας τον σταμάτησε και τρέμοντας του φανέρωσε τη συνωμοσία.

—Αλοιμόνο! μου το λες πολύ άργά, αποκρίθηκε ο νέος. Τώρα δά θέλησα να τηλεφωνήσω του πατέρα μου και μου είπαν ότι είχε καταβή στο πηγάδι και θ' άνέβαινε μόνο ύστερα από τους έργατες. Θάνα κι' αυτός με τα θύματα.

Ζήτησε κι' έμαθε βιαστικά μερικές λεπτομέρειες και με άγωνία έτρεξε στο στόμα του πηγαδιού.

—Κατεδάστε με γρήγορα, είπε στο μηχανικό. Βιάζομαι τρομερά.

Α! πόσο βαθύ του φαινόταν το πηγάδι ενώ περίμενε ν' άνέδη το κλουβί!

Τι άγωνία! Βάζει τ' αυτί του ν' άκούση... Θ' άκούστανε άραγε ως επάνω μια έκρηξη όσο δυνατή κι' αν ήταν, που θα γινότανε τριακόσια μέτρα κάτω από την έπιφάνεια της γης; Ίσως όχι. Και πολύ πιθανόν το δυστύχημα να είχε γίνει κι' όλα.

—Το κλουβί άνεβάνει κινονικά, ρώτησε τον μηχανικό.

—Και δεδαν, αποκρίθηκε αυτός. Δεκα μέτρα το δευτερόλεπτο.

Πόσο άρχούν να περάσουν τά δευτερόλεπτα!

—Μα τίποτα δεν φανεραι χαλαζμένο; όλα είναι εν τάξει... σ' αν πάντα;

—Όλα εν τάξει, κ. Μωρίς, και... να το κλουβί.

—Επί τέλους, άνιπένανσε ο νέος. Και μόλις δηήκαν οι έργατες από τα δαγανάκια, μήπως μέσα για κάτω.

«Αυτοί που άνέδηκαν τώρα είναι γεροί σκέθ ης. Αυτό θά πη πώς πριν από μισό δευτερόλεπτο δεν είχε γινή τίποτα άλλο. Τι ώρα να είναι;»

Παρατηρεί το ρολόγι του στο φώς

τοῦ λυχνarioῦ των. Μία καὶ τριαντα-
πέντε. Οἱ συνομῶτες θὰ ἐνεργοῦσαν
στὴ μιάμιση.

Τὸ κακὸ θὰ ἔχη γίνῃ ὅταν φθάσω,
σκεπτόταν... ἂν φθάσω μάλιστα.—Γιατί
ἡ ἐκρηξὴ θὰ τἀναποδογυρίσῃ ὅλα καὶ τὸ
ἀνέκδοτο θὰ σταματήσῃ βέβαια. Πρὶν
νὰ φθάσω κάτω ἢ δοναμίτις θὰ κάμῃ
τὴν ἐνέργειά της. Τώρα δὲ, σ' ἕνα λε-
πτό, τὴν ὥρα ποὺ κατεβαίνω... Καὶ πη-
γαίνω στὸ θάνατο... τὸ ξεύρω. τὸ ἤξευ-
ρα ὅταν ἔμπαινα στὸ κλουβί. Δὲν λο-
ποῦμαι ὅμως, γιατί κάμνω τὸ καθήκον
μου. Ἄν ὑπάρχει καὶ ἕνα ἑκατομυ-
ριοστὸ ἐλπίδας νὰ μπορέσω νὰ σώσω
τὸν πατέρα μου, τοὺς ἐργάτες, πρέπει
νὰ τὸ δοκιμάσω. Καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς
νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου γιὰ τὸν πατέ-
ρα μου, γιὰ τοὺς ἐργάτες... Ἄχ πόσο
ἀρκεῖ αὐτὸ τὸ κατέβασμα σήμερα!

Μαζὶ μὲ τὴ σκέψῃ τοῦ ἀποχαιρετι-
σμοῦ στὴ ζωὴ καὶ τοὺς δικούς του, μιὰ
ἐνθύμηση ἤρθε νὰ δώσῃ θάρρος στὸ
Μωρίς, ἕνα παράδειγμα νὰ τὸν ἐγκαρ-
διώσῃ. Θυμῆθηκε τὴ Διονυσία ποὺ δὲν
ἐδίστατε τίς περασμένους φορὲς νάψη-
φισσὴ τὸν ἴδιον κίνδυνον γιὰ τοὺς δι-
κούς τους.

Ἡ καὶ μὲν δὲν πρόλαβε τὸ κακὸ
αὐτὴ τὴ φορὰ. Δὲ θὰ μπόρεσε νὰ τὸ
μάθῃ βέβαια. Καὶ στὸ μέρος της κά-
μνω ὅ,τι κ' ἐκείνη.

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ὁ νέος, βυθισμέ-
νος στὸ σκοτάδι, τρέχει πρὸς τὸ θάνα-
το καὶ πρὶν ἀκόμη φθάσῃ κατω, οἱ κα-
κούργοι εἶχαν ἐκτελέσῃ τὸ ἀπαίσιον σχέ-
διό τους.

Τὸ δὴν φουτίλι εἶχαν ἀναφθῇ καὶ
ἐκαιαν τώρα!..

Μὰ ποὺ εἶναι λοιπὸν ἡ γυναιὶα Διο-
νυσία;

Μήπως κοιμήθηκε πλάγι στὸν ἱπ-
ποκόμο;

Ἡ ζώστῃ τοῦ σταύλου, ἡ κούραστῃ
τῆς καινούργιας δουλειᾶς, τὴν ἐνάρκω-
σαν ἄρα γε σὲ τόσο βαθμὸ, ποὺ νὰ ξε-
χάσῃ τὴ συνομιλία;

Ἄ! Διονυσία! Δὲν εἶσαι πιά ἡ ἴδια
ἡ πιττὴ καὶ ἄγρυπνη; Τί ἀπόγινε τὸ
θάρος καὶ ἡ γενναϊότης σου; Ξεύρεις
τὸ κακὸ ποὺ μελετοῦν καὶ κοιμᾶσαι
πλάγι του; Δὲ σὲ ἀναγνωρίζω πιά, Διο-
νυσία, ἀφοῦ τὸ πηγάδι σὲ μιὰ στιγμή θὰ
τιναχθῇ στὸν ἀέρα...

Τὸ πηγάδι ὅμως δὲν κουνιέται... Τὸ
ἀνέκδοτο τῶν ἐργατῶν ἐξακολουθεῖ κα-
νονικά, ἥσυχά καὶ μ' εὐθυμία.

Μὰ τί συνέβη λοιπὸν; Κάτι θὰ ἔξεραι
ἡ Διονυσία.

Καὶ βέβαια ποὺ ἤξευρε κάτι τὸ γεν-
ναῖο κορίτσι. Αὐτὴ εἶχε ἐνεργήσει.
Ἀγρυπνοῦσε καὶ δὲν εἶχε ἀποκοιμηθῇ
κοντὰ στὸν κίνδυνον...

Ἦταν ἐκεῖ, κοντὰ, ὅταν ἤλθαν οἱ κα-
κούργοι. Κι' ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὴν

πόρτα τοῦ σταύλου γινώρισε τὴ φωνὴ
τοῦ Τρουσέτ ποὺ ἔλεγε «κοιμῶνται
σὺν τὸ μολύδι καὶ οἱ δύο». Δὲν κου-
νήθηκε ὅμως. Μὲ τὸ μυαλό της τοὺς
παρakoλoύθησε μέσα στὴ στοά, τοὺς
ἄφισε νὰ ἐτοιμάσουν τὴ δουλειά τους
καὶ νὰ γυρίσουν πίσω νὰ ἐνωθοῦν μὲ
τοὺς συντρόφους των. Καὶ ὅταν ἐξε-
βαιώθηκε πὼς ἦσαν πιά μακριὰ καὶ
πὼς δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὴν ἰδῇ
κανεῖς, τότε σηκώθηκε, ὕψωσε τὴ λυχ-
νία της, νὰ ἰδῇ ἂν κοιμᾶται καλὰ ὁ
Ντρουέ, τὸν ἄφισε ν' ἀποτελειώσῃ τὸν
ὑπνο του καὶ κείνη μὲ κάθε προφύλα-
ξη προχώρησε πρὸς τὴν ἀποθήκη.

Ἐρημία. Καὶ ὅμως ὅλα εἶναι τα-
λειωμένα κι' ἄς μὴ φαίνεται τίποτε.
Πρέπει μόνο νὰ τὸ ξεύρῃ κανεῖς.

Καὶ ἡ Διονυσία ξεύρει. Κάθε λίγο
ἐπαναλαμβάνει τὰ λόγια της Λέας:
«ἕνα μέτρο ψηλά ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ δε-
κα πόντους μέσα στὸν τοῖχο».

Εἶχε πάρῃ μαζὶ της μιὰ μικρὴ τσι-
μπιδά καὶ θὰ τὴν μεταχειρισθῇ γιὰ νὰ
σώσῃ τὸ μεταλλεῖο καὶ τοὺς ἐργά-
τες του.

Ἐδῶ εἶναι τὸ φουτίλι κι' ἐδῶ θὰ εἴθῃ
ὁ Τρουσέτ νὰ ξύσῃ καὶ νὰ τ' ἀνάψῃ.
Λοιπὸν δὲ θὰ τὸ περάξῃ καθόλου σ'
αὐτὴ τὴν ἄκρῃ του. Λίγο παρακάτω
ὅμως θὰ γυμνώσω τὸ φουτίλι καὶ θὰ τὸ
κόψω. Ὅτὰ τὸ σκεπάζω κατόπι κι' ἔτσι
ὁ Τρουσέτ θ' ἀνάψῃ τὴν ἄκρῃ τοῦ φου-
τιλιοῦ ποὺ θ' ἀρήσῃ ἀπειρακτῇ. Ἡ
φωτιά θὰ προχωρήσῃ ὡς τὸ μέρος ποὺ
ἐκοφά κ' ἐκεῖ... θὰ σβύσῃ. Καὶ κανεῖς
δὲ θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ γιατί. Τὴν ὥρα καὶ
φάρα!

Καὶ ἡ Διονυσία βιάζεται νὰ κάμῃ
ὅ,τι σκέφθηκε. Μὲ τὴ λυχνία καὶ τὴ
τσιμπιδά της, μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐ-
ξυπνάδα της θὰ προσπαθῇ νὰ σώσῃ
ἄλλῃ μιὰ φορὰ τοὺς φίλους της.

Φθάνει κοντὰ στὴν ἀποθήκη, μπαί-
νει μέσα στὴ γαλαρία καὶ μὲ τὸν γάν-
τζο τῆς λυχνίας της ἔβναι τὸν τοῖχον
λίγο παραμέσῃ ἀπὸ τὴν εἰσοδὸν. Τὸ ἐ-
πίκρισμα δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ στερεὸ
καὶ ὑποχωρεῖ. Πέρνει τότε τὴν τσιμπι-
δά καὶ κτυπᾷ καθόλου σὺν μὲ σφυρί.
Ὁ τοῖχος ξεφτιέται, τὰ κομμάτια πέ-
φτουν κατὰ γῆς. Μὰ δὲ θὰ φανῇ ἐπὶ
τέλους αὐτὸ τὸ φουτίλι;

Νά το, τέλος πάντων κάτασπρον, πίσω
ἀπὸ τὸν κόκκινον τοῖχον.

Ἐς τὸ κόψω γρήγορα, γιατί ἡ φλό-
γα μπορεῖ ν' ἀπλώσῃ.

Μὲ τὸ μυτερὸ γάντζο τῆς λυχνίας
της σπρώχνει πρὸς τὰ μέσα τὸ φουτίλι
ὥστε ἕνα διάστημα κενὸ ἀρκετὸ νὰ μὲνῃ
ἀνάμεσα σὲς δύο ἄκρες.

Τελείωσε. Τώρα μποροῦν νὰ τ' ἀ-
νάψουν γιὰ νὰ σβύσῃ ἐδῶ.

Καὶ τώρα ἄς μπαλώσουμε τὸν
τοῖχον.

Μαζεύει τὰ κομμάτια ποὺ εἶχαν

πέσῃ κατὰ γῆς τὰ ταιριάζει στὸ ἀνοιγ-
μα τὰ ἱσοπεδώνει καὶ τὰ κοκκινίζει ἀπὸ
πάνω μὲ λίγη σκόνῃ ἀπὸ τοῦβλον ποὺ
ἔσπασε μὲ τὴν τσιμπιδά της.

Καὶ τώρα στὸν ἄλλο τοῖχο. Ἡ ἴδια
ἐργασία γίνεται γρήγορα. Τί εὐτυχία!
Νὰ δυὸ φουτίλια ποὺ θὰ ὀδηγήσουν...
ποὺ θὰ ἀπομακρύνουν τὴν φλόγα ἀπὸ
τὴν ἀποθήκῃ τῆς δυναμίτης.

Ἀφοῦ τελείωσαν ὅλα, ἡ Διονυσία
τρέχει νὰ βρῇ τὸν Ντρουέ στὸ σταῦλο
καὶ περιμένει τὴν ὥρα γιὰ τὸ ἀνέκδοτο.

Μόνο ὅταν θὰ περάσουν ὅλοι καὶ
μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ οἱ συνομῶτες, θὰ
πάγῃ ξανά νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ ἀποτε-
γέσματα τοῦ ἀντισυννομοτικοῦ ἔρ-
γου της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΘ'

Ἀπολύτρωσις

Ἡ Διονυσία μόλις εἶχε τοποθετήσῃ
ξανά τὴ λυχνία της στὸ πέτσινο της
καπέλλο. Ἐνας ἀναστεναγμὸς τῆς ἐξ-
φυγε.

Ἦταν ἡσυχία πιά. Τὰ νεύρα της χα-
λαρώθηκαν καὶ τὰ δάκτυλά της ποὺ
δούλευαν τόσο νευρικά ἐδῶ καὶ λίγη
ὥρα δὲν μποροῦσαν πιά νὰ κρατήσουν
τὴν τσιμπιδά ποὺ τόσο καλὰ μεταχει-
ρίζονταν τώρα δὲ. Τῆς ἔπεσε... δὲν πει-
ράζει ὅμως. Ὅτὰ τὴν σηκώσῃ τώρα δα,
μόλις πάρῃ τὴν ἀναπνοή της καὶ πρὶν
φύγῃ γιὰ τὸ σταῦλον...

Μά... θὰ εἴγε κανεῖς πὼς κάποιος πη-
σάξῃ... μὲ βήμα σταθερὸ, διασπινκὸ, ποὺ
δὲ μοιάζει μ' αὐτὸν ποὺ κροῦνται.
Θεέ μου! ποὺ νὰ κρυφθῇ! Ἀλλῇ ἔ-
ξοδο δὲν ἔχει.

Ἐἴτα ἐδῶ ἔρχονται... στὴν ἀποθή-
κῃ. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ φύγω... ἄς κατε-
βάσω τὴ λυχνία κατὰ γῆς. Ποῖος ἔξεραι;
Μπορεῖ νὰ μὴ μὲ προσέξουν κολλη-
μένη στὸν τοῖχον ἔτσι δά. Ἐφθασαν.
Νά τους. Τί ἀποφασιστικὸ βήμα! Ποῖος
νάναι; Ὁχι δά... δὲν κάνω λάθος! Ναι,
ναί! αὐτοὺς εἶναι. Ὁ Μωρίς! Τὰ ἔξεραι
ὅλα βέβαια, γιατί προχωρεῖ ἴσια-ἐδῶ.

Καὶ ὁ Μωρίς ὅμως εἶδε αὐτὴ τὴ σκιά
ποὺ παρουσιάστηκε μπροστά του κολ-
λημένη στὸν τοῖχον. Ἀνατρίχιασε. Θὰ
εἶναι κανένας ἀπὸ τοὺς κακούργους
ποὺ τὸν ἔπιασε νὰ ἐκτελῇ τὸ καταχθό-
νιό τους σχέδιο, νὰ καταστρέψῃ τὸν
πατέρα του, τοὺς ἐργάτες, τὸ μεταλ-
λεῖο! Ἄ! τὸ τέρας! Τί εὐτυχία νὰ τὸν
πιᾶσῃ καὶ νὰ τὸν πνίξῃ μὲ τὰ χέρια του!

Καὶ ὅμως δὲν εἶναι ἄνδρας... εἶναι
ἕνα παιδί... ἕνας μαθητευόμενος! Τὸς
ἀνάνδρους! ἔβαλαν ἕνα μικρὸ γιὰ ὄρ-
γανό τους. Τί ἔχει νὰ κάμῃ ὅμως;
Κάμνει κακὸ καὶ τὸ ξεύρει ἀφοῦ κροῖ-
σεται. Νά τον πιά ξαρώνει στὸν τοῖ-
χον μὲ τὸ πρόσωπον κρυμμένο γιὰ νὰ
ἐφεύγῃ τὴν προσοχή. Στὰ πόδια του
κάτι εἶναι πεσιένον ποὺ γυαλίζει... Μα-
χαίρι βέβαια... ὅχι... μιὰ τσιμπιδά... Τί νὰ
τὴν θέλῃ;

— Ἄ! μικρὸ κακούργε! φωνάζει ὁ
Μωρίς, ἀρπάζοντας τ' αὐτὸ τοῦ μικροῦ.
Σὲ κρατῶ τώρα καὶ θὰ τὰ ποῦμε εἰ
δυὸ μας.

Τ' αὐτάκια πονοῦν... γιατί τὰ νευρικά
δάκτυλα τοῦ Μωρίς τὰ σφίγγουν δυ-
νατά. Καὶ ὁ Μωρίς ἀκόμη περισσό-
τερο ἂν δὲ, ἦταν τόσο, ταραχμένος. Τῆς
Διονυσίας ὅμως τῆς ἔρχονται καὶ γέ-
λια!..

— Πὼς σὲ λένε; ρωτᾷ ὁ Μωρίς.

Καμμιὰ ἀπάντησις. Ὁ μαθητευόμε-
νος σηκώνει μόνο τὸ χέρι του γιὰ νὰ
κρόψῃ περισσότερο τὸ πρόσωπό του.

— Ποῖος εἶσαι; σοῦ λέω (*). Κατέβα-
σε γρήγορα τὸ χέρι σου κι' ἀποκρίσου.

Ὁ Μωρίς ὅμως συλλογίζεται ἀμέ-
σως τὸ φουτίλι ποὺ καίει πλάγι του καὶ
ποὺ θὰ τὰ τινάξῃ ὅλα στὴν ἀέρα. Ἀρ-
πάζει ἀπὸ τὸ χέρι τὸν μαθητευόμενον
καὶ τὸν φέρνει κοντὰ στὸν τοῖχον τῆς
γαλαρίας ὅπου θαίγει ἕνας ἐλαφρὸς
μαῦρος καπνός.

— Εὐὸ ἀναψες τὴ φωτιά;

— Ὁχι, ἀποκρίνεται μὲ χαμηλὴ
φωνὴ ὁ μαθητευόμενος. Ἐγὼ τὴν ἐ-
σβύσα...

Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μωρίς σηκώνει τὴ
λυχνία καὶ προσπαθεῖ νὰ ἰδῇ τὸ πρό-
σωπον τοῦ παιδιοῦ ποὺ πρέπει νὰ ἦταν
ἥσυχος ἢ προδότης. Πρὶν ὅμως μπορέσῃ
νὰ ξεχωρίσῃ τὸ πρόσωπον τῆς Διονυ-
σίας, ποὺ τὸ σκεπάζει πάντα μὲ τὸ χέ-
ρι της, ἕνα ἀσημένιο γέλιο ἀντηχεῖ
μέσα στὴ γαλαρία. Δὲν μποροῦσε πιά
νὰ κρατηθῇ ἡ μικρὴ μαθητευόμενῃ,
ἔπρεπε νὰ ἐσχύσῃ ἔξω τὴν χαρὰ της.
Ἐπειτα τῆς φαινόταν τόσο ἀστεῖο νὰ
τὴν παίρνῃ ὁ Μωρίς γιὰ ἀγόρι! Ἀλλῃ-
θεῖα ὅμως, φορεῖ στολὴ μαθητευόμε-
νου. Ἄν τιμωροῦσαν τὸν Ντρουέ!

Μ' ἕνα ἀπότομον κί-
νημα ξεφεύγει ἀπὸ τὸ
χέρι τοῦ Μωρίς καὶ
τρέχει πρὸς τὸ σταῦ-
λον. Ὁ νέος ὅμως δὲν
ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύ-
γῃ τόσο εύκολα. Τρέ-
χει πίσω της μέσα στὴ
στοά, τὴν ἐναπιάων
καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ
μικρὴ μαθητευόμενῃ
δὲν κροῖζει πιά τὸ πρό-
σωπό της.

— Γιὰ στάσου, δὲν
κάνω λάθος; Ἐσὺ...

— Ναί ἐγὼ εἶμαι,
Μωρίς. Μὴ φοβάσαι
πιά. Τὸ πηγάδι ἔχει
σβῆθῃ.

— Πες μου τὰ ὅλα,
Διονυσία.

— Δὲν μπορῶ. Ἐ-
δωσα τὸ λόγο μου.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ.

φύλλον, σελ. 405.

— Στὴ Λέα χωρὶς ἄλλο. Ὁ πατέρας
της μοῦ τὰτε ὅλα. Πῆς μου μόνο τί
ἐκαμες εἰς.

Μὲ λίγα λόγια ἡ μικρὴ μαθητευο-
μένη διηγήθηκε πὼς
ἐγλυτῶσε τὸ μεταλ-
λεῖο.

— Πρὸ πάντων ὁ-
μως, πρόσθεσε, νὰ
μὴν τιμωρηθῇ ὁ
Ντρουέ... Ὁ καὶ μέ-
νος! τρέχω νὰ τὸν
βρῶ. Ἄν ξευνοῦσε!..

— Στάσου, Διονυ-
σία. Πρέπει νὰ μάθω
ἀκόμη..

— Ἀργότερα, Μω-
ρίς. Ἐπάνω, στὸ φῶς,
ὅταν δὲν θὰ φορῶ πιά
στολὴ μαθητευόμε-
νου.

— Ὅτε καθαρί-
στρας, Διονυσία. Τε-
λείωσαν αὐτά, γιὰ πάν-
τα. Τώρα δὲν λέγω
πιά «Δὲν θέλω», λέγω.
«Ἀπαιτῶ»...

— Καὶ μὲ ποῖο δι-
καίωμα; ρώτησε πο-
νηρὰ ἡ κόρη.

Μὲ τὸ δικαίωμα
ποὺ μὰς δίνει σ' ἐμένα
καὶ τοὺς γονεῖς μου,
ἡ ἀφασίωσή σου γιὰ
μὰς καὶ ἡ ἐγνῶμοσύ-

νη μας καὶ τέλος, Διονυσία, τὸ δικαίωμα
ποὺ μοῦ δίνει ὁ θαυμασμός μου γιὰ
σένα. Ἡ Διονυσία καθαρίστρα! Ποτέ!
Πὼς μπόρεσες!

— Ἦσουν πολὺ ματαιόδοξη, Μω-
ρίς. Ἐπρεπε.

— Ματαιόδοξη! Ὁχι
δά. Τὰ θάρρος σου δὲς
αὐτὲς τίς μέρες, διώ-
ρθωσε τὴν ἀδυναμία
ποὺ εἶχες γιὰ μιὰ σιγ-
μητὰ σοῦ ἔμεινε μόν-
ο τώρα ἡ εὐγενική
σου περιφάνεια.

«Θὰ γυρίσῃς πλάγι
στὴ Ζερμαίν. Σὲ ζη-
τεῖ καὶ οἱ γονεῖς μου
τὸ ἀποφάσισαν. Θὰ
δράλῃς αὐτὴ τὴ μπλού-
ζα τοῦ μαθητευόμε-
νου καὶ θὰ τὴν ἀφι-
σῇς μέσα στὰ περα-
σμένα μαζὶ μὲ τὸ κο-
στούμι τῆς καθαρίστρας.

«Νὰ μὴ λυπάσαι
ὅμως ποὺ τὰ φόρε-
σες. Καὶ νὰ μὴν ντρέ-
πσαι καθόλου. Μ'
αὐτὸ καταλάβαμε πὼς
πρέπει νὰ εἰμαστε πε-
ρήφανοι γιὰ σένα...»

«Νὰ γυρίσῃς πλάγι
στὴ Ζερμαίν. Σὲ ζη-
τεῖ καὶ οἱ γονεῖς μου
τὸ ἀποφάσισαν. Θὰ
δράλῃς αὐτὴ τὴ μπλού-
ζα τοῦ μαθητευόμε-
νου καὶ θὰ τὴν ἀφι-
σῇς μέσα στὰ περα-
σμένα μαζὶ μὲ τὸ κο-
στούμι τῆς καθαρίστρας.

«Νὰ μὴ λυπάσαι
ὅμως ποὺ τὰ φόρε-
σες. Καὶ νὰ μὴν ντρέ-
πσαι καθόλου. Μ'
αὐτὸ καταλάβαμε πὼς
πρέπει νὰ εἰμαστε πε-
ρήφανοι γιὰ σένα...»

«Νὰ γυρίσῃς πλάγι
στὴ Ζερμαίν. Σὲ ζη-
τεῖ καὶ οἱ γονεῖς μου
τὸ ἀποφάσισαν. Θὰ
δράλῃς αὐτὴ τὴ μπλού-
ζα τοῦ μαθητευόμε-
νου καὶ θὰ τὴν ἀφι-
σῇς μέσα στὰ περα-
σμένα μαζὶ μὲ τὸ κο-
στούμι τῆς καθαρίστρας.

«Νὰ μὴ λυπάσαι
ὅμως ποὺ τὰ φόρε-
σες. Καὶ νὰ μὴν ντρέ-
πσαι καθόλου. Μ'
αὐτὸ καταλάβαμε πὼς
πρέπει νὰ εἰμαστε πε-
ρήφανοι γιὰ σένα...»

«Νὰ γυρίσῃς πλάγι
στὴ Ζερμαίν. Σὲ ζη-
τεῖ καὶ οἱ γονεῖς μου
τὸ ἀποφάσισαν. Θὰ
δράλῃς αὐτὴ τὴ μπλού-
ζα τοῦ μαθητευόμε-
νου καὶ θὰ τὴν ἀφι-
σῇς μέσα στὰ περα-
σμένα μαζὶ μὲ τὸ κο-
στούμι τῆς καθαρίστρας.

«Νὰ μὴ λυπάσαι
ὅμως ποὺ τὰ φόρε-
σες. Καὶ νὰ μὴν ντρέ-
πσαι καθόλου. Μ'
αὐτὸ καταλάβαμε πὼς
πρέπει νὰ εἰμαστε πε-
ρήφανοι γιὰ σένα...»

«Νὰ γυρίσῃς πλάγι
στὴ Ζερμαίν. Σὲ ζη-
τεῖ καὶ οἱ γονεῖς μου
τὸ ἀποφάσισαν. Θὰ
δράλῃς αὐτὴ τὴ μπλού-
ζα τοῦ μαθητευόμε-
νου καὶ θὰ τὴν ἀφι-
σῇς μέσα στὰ περα-
σμένα μαζὶ μὲ τὸ κο-
στούμι τῆς καθαρίστρας.

«Νὰ μὴ λυπάσαι
ὅμως ποὺ τὰ φόρε-
σες. Καὶ νὰ μὴν ντρέ-
πσαι καθόλου. Μ'
αὐτὸ καταλάβαμε πὼς
πρέπει νὰ εἰμαστε πε-
ρήφανοι γιὰ σένα...»

«Νὰ γυρίσῃς πλάγι
στὴ Ζερμαίν. Σὲ ζη-
τεῖ καὶ οἱ γονεῖς μου
τὸ ἀποφάσισαν. Θὰ
δράλῃς αὐτὴ τὴ μπλού-
ζα τοῦ μαθητευόμε-
νου καὶ θὰ τὴν ἀφι-
σῇς μέσα στὰ περα-
σμένα μαζὶ μὲ τὸ κο-
στούμι τῆς καθαρίστρας.

«Νὰ μὴ λυπάσαι
ὅμως ποὺ τὰ φόρε-
σες. Καὶ νὰ μὴν ντρέ-
πσαι καθόλου. Μ'
αὐτὸ καταλάβαμε πὼς
πρέπει νὰ εἰμαστε πε-
ρήφανοι γιὰ σένα...»

«Νὰ γυρίσῃς πλάγι
στὴ Ζερμαίν. Σὲ ζη-
τεῖ καὶ οἱ γονεῖς μου
τὸ ἀποφάσισαν. Θὰ
δράλῃς αὐτὴ τὴ μπλού-
ζα τοῦ μαθητευόμε-
νου καὶ θὰ τὴν ἀφι-
σῇς μέσα στὰ περα-
σμένα μαζὶ μὲ τὸ κο-
στούμι τῆς καθαρίστρας.

«Νὰ μὴ λυπάσαι
ὅμως ποὺ τὰ φόρε-
σες. Καὶ νὰ μὴν ντρέ-
πσαι καθόλου. Μ'
αὐτὸ καταλάβαμε πὼς
πρέπει νὰ εἰμαστε πε-
ρήφανοι γιὰ σένα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἐπιλόγιος

Οἱ ἀπεργίαι ἐσταμάτησαν. Τὰ ἀν-
θρακωρυχεῖα τοῦ Λάνς ἐργάζονται
θαυμάσια.

Ἡ Διονυσία εἶναι
τώρα εἰκοσι χρονῶν.
Ὁ Μωρίς εἰκοσι πέν-
τε. Εἰσιλαμπρὸς μη-
γανικός μὲ μέλλον ἐ-
ξαίρετο.

Καὶ ἡ Διονυσία τε-
λειοποίησε τίς σπου-
δές της μαζὶ μὲ τὴ
Ζερμαίν ποὺ ξανα-
γίνθηκε ἡ ἀδελφὴ της
καὶ ἡ καλύτερὴ της
φίλη.

Ὁ Κουτοριέ πήρε
τὴ σύνταξή του καὶ
κατοικεῖ σ' ἕνα χαρι-
τωμένο σπιτάκι σὺν
τῶν ἐπιστατῶν τοῦ
ἀνθρακωρυχείου. Τὸ
δέχθηκε μὲ μεγάλῃ
του χαρὰ, γιατί τὸ
χρῶσται στὴ Διονυ-
σία του. Οἱ δὲ οἰχο-
γένειες εἶναι στενὰ ἐ-
νωμένες μὲ ἀναμνή-
σεις, μὲ ἐκτίμησιν, μ'
ἐγνῶμοσίνη κι' ἀπὸ
τὰ δυὸ μέρη.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1923

Από το ερχόμενο φύλλον

1.—**«Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ»** μυθιστόρημα εικονογραφημένον της Marie Girardet, κατά μετάφρασιν ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ.

2.—**«Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ»** μυθιστόρημα εικονογραφημένον του 'Ακαδημαϊκού Jules Sandeau, κατά μετάφρασιν Π. Ι. Φ. και Γρ. Σ.

3.—**«Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ»**, με εικόνες, για πολύ μικρά παιδιά, υπό της ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑΣ.

Αργότερα:

4.—**«ΟΙ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ»**, 'Ιστορία μιᾶς στρατιωτικῆς οικογενείας, του λοχαγού Dantit, (συνέχεια του 'Μικροῦ 'Εθελοντοῦ').

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ:

Νέος τόμος της «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» με τὸ περιήρημον μυθιστόρημα τοῦ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:

«Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ»

'Εκδοίς πολυτελῆς ὡς τοῦ «Κακοῦ Δρόμου» με 24 θαυμάσια σκίτσα τοῦ ΑΝΓ. ΒΩΤΤΗ.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Κατὰ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον πού εἶχαν ὡς τώρα καὶ πού ἡ ἰσχύς του τελειώνει σήμερον, πρέπει νὰ ἀνανεώσουν διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου τὸ βραδύερον. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτήν, δὲν ἐγγράφωμαι σὲ κανένα εἶναι θὰ εὔρη τὸ ψευδώνυμόν του ἐλεύθερον. Μπορεῖ νὰ τοῦ πάρῃ ἄλλος. Ὑπενηθίζω δὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἀνανεώσεως ἢ ἐγκρίσεως ψευδωνύμου, εἶναι 5 δρ.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΙΑ ΤΟΥ 1922

Τώρα πού ἐκλείσθη τὸ ἔτος μας, ὅσοι θέλουν νὰ συμπεριληφθῶν στὸν διαγωνισμὸν τῶν Εὐσημίων τοῦ 1922 πρέπει νὰ μοῦ στείλουν λεπτομερῆ Σημειώσιν ὅλων τῶν Εὐσημίων, πού ἐλήφθη ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1921 μέχρι 30 Νομβρίου 1922. Ὁ Ὁδηγὸς λέγει πὺς πρέπει νὰ εἶναι συντεταγμένη αὐτὴ ἡ Σημείωσις, πού πρέπει νὰ τὴν ἔχω μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Ὅποιος δὲν στείλῃ, δὲν θὰ νικῇ. Ὁδηγὸς λέγει πὺς πρέπει νὰ εἶναι συντεταγμένη αὐτὴ ἡ Σημείωσις, πού πρέπει νὰ τὴν ἔχω μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Ὅποιος δὲν στείλῃ, δὲν θὰ νικῇ. Ὁδηγὸς λέγει πὺς πρέπει νὰ εἶναι συντεταγμένη αὐτὴ ἡ Σημείωσις, πού πρέπει νὰ τὴν ἔχω μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Ὅποιος δὲν στείλῃ, δὲν θὰ νικῇ.

ΤΟ ΞΕΝΟΠΛΩΜΑ

Ὁ τρέχων Διαγωνισμὸς Ξενοπλωμάτων λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. Οἱ πρῶτοι πρέπει νὰ ἐξωφλη-

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 1922 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 403)

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11-ἔτων καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ιανὸς 161, 17, 7.

'Ισοῦμοι: 'Ελευθέριος Πουλί, 98, 10, 7. Πελαργός, 101, 11, 7.

Νίκος Γ. Βελαώρας, 103, 11, 7. Φρού-Φρού, 141, 15, 7. 'Αττάλος, 141, 15, 7. Κλαίλια, 152, 16, 7.

Κουνουπόδου, 142, 15, 7. Σουλιοπούλα, 95, 10, 7. Τελλὸς Ναυτοπούλα, 103, 11, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εὐγενής 'Ιππότης, 88, 9, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαίανδρος, 69, 7, 5. Βέλος, 63, 7, 7.

Πισπιρίκος, 66, 7, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Τελευταῖος Παλαιολόγος, 42, 5, 7. Σμυρνοπούλα, 40, 4, 3.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σπυρίδων 'Αγαπητός, 21, 3, 3. 'Ηρώς τῆς Γροβιάς, 8, 1, 3. Πιταγώ, 20, 2, 2. Μικρά 'Ασιανή, 2, 1, 1.

Σπυρίδων Α. Κόπτιος, 30, 3, 5. Μικρὸς Μήνης, 35, 4, 2. Δόξα, 30, 3, 2. Πεταχτὸ Ναυτάκι, 19, 2, 5.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 24 Νοεμβρίου 1922

Με τὸ σημερινὸν φυλλάδιον τῆς 26ης τοῦ 1922. Φουρτοῦνα, ξεφουρτοῦνα, ἐφθάσαμε τέλος πάντων 'ς τὸ λιμάνι.

'Αλλὰ γὰρ νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως γὰρ τὸ καινούριον μας ταξίδι. 'Ετοιμασθῆτε λοιπὸν. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο Σάββατον 3 Δεκεμβρίου ἀρχίζουμε σὺν Θεῷ τὸ 1923 μας μετὰ τὴν Μικρὴν Βασίλισσα καὶ τ' ἄλλα νέα πού σὰς εἶπα. 'Ελπίζω καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ μετὰ τὴν ἀγάπη σας, μετὰ τὴν υποστήριξή σας νὰ πάμε καλά.

Αἰκατερίνης, Κάνιες, Κατίνες, Κατερίνες καὶ λοιπές φίλες μου, πού ἐορτάζετε αὐριο, χρόνια πολλά.

Ὁ κ. Φαίδων μου ἔδωκε νὰ τὸ δημοσιεύω ἐδῶ αὐτὸ τὸ μικρὸ γραμματάκι γὰρ σας:

'Αγαπητὰ μου παιδιὰ, Δὲν θὰ σὰς ἔγραφα 'Επιστολὴν 'ς αὐτὸ τὸ φύλλον γὰρ δὴ σπουδαίους λόγων, πού τὸν ἔμαθα τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ τοὺς δύο. Πρῶτον, δὲν ὑπῆρχε τόπος, δεύτερον, ἀρρωστήσα. Μὰ ἀπὸ ἐνῆα τόσο ξανθὸ καὶ δυνατό κροκόνημα, πού σὰς βιβίζω, τῆχασα.

Εὐτυχῶς σήμερ' εἶμαι λιγάκι καλύτερα καὶ μπορῶ νὰ σὰς γράψω αὐτὸ τοῦλάχιστον τὸ δευτέρου καὶ νὰ σὰς πῶ τρεῖς σπουδαῖες ἀκαταμάχητες ἀποφάσεις τῆς ἀρρώστιας μου: α') ὅτι τὸ τελευταῖον καὶ τὸ πολυτιμότερον φρούτιόν εἶναι τὸ ποστοκάκι. Αὐτοῦ μονάχα καὶ ὁ πῦρ ἀρρωστήτης μπορεῖ νὰ αἰσθάνεται τὴν γούστη τῆς γλύκας, τὴν ξυνάδα, τὴν δροσιὰ καὶ τὸ ἄρωμα.

Τίποτ' ἄλλο δὲν μποροῦν νὰ βάλω 'ς τὸ στόμα μου χωρὶς ἀηδία. Μιὰ καὶ ταλὰ πορτοκαλάδα, 'ς τὸ βῆθ' πυρετοῦ μου, μ' ἔκανε νὰ αἰσθάνομαι ἄκομα πὺς ζῶ! Ναι, ἀλλὰ καὶ ὁ πό-

νος! Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ δεύτερη ἀνακάλυψις. Μιὰ στιγμὴ πού πονοῦσα φοβερὰ καὶ ἡ κόρη μου μετὰ τὴν ἀποκρίθηκα, παρῶντας τὸ ἀξίωμα τοῦ Καρτεσιῶ: «Πονῶ, ἀρα ὑπάρχω»!

Καὶ τὸ τρίτον: Ἀπ' ὅλους μου τοὺς ἀναγνώστες — καὶ ἔχετε ἔχω πολλοὺς καὶ λογίων-λογίων — εἶδα ὅτι ἐσὰς συλλογίμαι καὶ ἀγαπῶ περισσότερο. Ἀποδείξεις ὅτι αὐτὲς τίς ἡμέρας γὰρ καίεναν ἄλλον δὲν ἔγραψα λέξη.

Σὰς ἀσπάζομαι

Φαίδων

Σκοπὸς τοῦ ξεπαθώματος, 'Ακαλανθίς, εἶναι νὰ με γνωρίσῃς 'ς ὅσα παιδιὰ ἔτυχε νὰ με ἀρνοῦν καὶ νὰ αὐτῇ τὴν κυκλοφορίαν μου. Σίμωρον μ' αὐτὰ μπορεῖς καὶ ἐντελὲς νέους συνδρομητὰς νὰ ἐγγράψῃς, ἀλλὰ καὶ παιδιὰ πού μ' εἶχαν ἄλλοτε γνωρίσει καὶ ὕστερα μ' ἄρνησαν, ἴσως γιὰτὶ τὰ παρῶν ἀκατάλληλα περιόρισται, νὰ τὰ κάμῃς νὰ ξαναγνωρίσουν 'ς τὴν οἰκονομίαν μας καὶ νὰ σωθῶν. Μόνον ἡ ὑπὸ ἄλλου ἀνανέωσις τακτικὸν συνδρομητοῦ δὲν λογαριάζεται ὡς ξεπαθώμα.

Κατάλαβε; Καὶ τώρα περιμένω νὰ μοῦ ἐγγράψῃς κανένα γὰρ νὰ μοῦ δείξῃς τὴν ἀγάπην σου» ὅπως λέε.

Ὁ φίλος μου Παῦλος Μελάς εἶναι κατενθουσιασμένος καὶ μετὰ τὸ δικίον τοῦ ἄρου 'ἐξησφάισε καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἡμέρας ἀληθοῦς εὐδαμονίας» ὅπως γράφει. Συνίσταται: δὲ ἡ εὐδαμονία τοῦ εἰς τὸ ὅτι ὁ καλὸς τοῦ μπαμπᾶς ἀναγνωρίζων τὸ ἥθ' ὅσον σὺνολον τοῦ περιήρημον τῆς Διαπλάσεως καὶ τὴν παιδαγωγικότητα αὐτῆς κατὰ τὴν ἔδωκε τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σου. Νὰ εἶναι καλὸς πατέρας. Τὸν εὐχαριστῶ πὺς γὰρ τὰ καλά σου λόγια.

Τὶ νὰ κάνουμε, 'Αποδύαχτη; Ἀφ' οὗ ἡ τοιοκτὴ θηριδιὰ σὰς ἐξελίξῃ ἀπὸ τὸν τόπον σας, ἀφ' οὗ καταστραφῇ καὶ ὁ μπαμπᾶς σου βολαχέται σήμερον χωρὶς ἐργασία, καταλαβάνω ὅτι μ' ὀλίγον σου τὴ λύπη εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ μ' ἀρήσῃς. Καὶ οὕτως εἶσαι ἡ μόνη Χιλιάδης παιδιὰ μου βολαχέται 'ς αὐτὴ τὴ σκληρὴ ἀνάγκη νὰ με στερηθῶν. Ἄν ἦσαν λίγα καὶ ἔσχατοι βουσα νὰ δὲ ἐπισκεπτομῇ καὶ 'ς τὴ δυστυχία τους, μὰ εἶναι πολλὰ καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμω ὅτι βέλῃ ἡ καρδιά μου. Ἰσως τ' ἄλλα μου παιδιὰ τὰ εὐτυχισμένα, πού ζοῦν ἐξω ἀπὸ τὴν ἀκτίνα τῆς καταστροφῆς 'ς τὴν Παλαιὰ 'Ελλάδα καὶ 'ς τὸ ἔξωτερικόν, μποροῦν νὰ χαρίσων 'ς τὰ ἀδελφὰς τους προσφυνοπούλα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ με λαβαίνων. Δὲν ἔπαρχον 'ς τὸν κύκλον μας παιδιὰ μετὰ καὶ πού στείλουν τὸ καθεὶνα καὶ ἀπὸ μιᾶς συνδρομῆς γὰρ ἓνα συνάδελφόν σου πρόσφυγα;

Μακάρι, 'Ακανθούλις, νὰ ἐπ' ὠ-θοῦν οἱ πλῆγες τοῦ βιαίου ἐκπατρισμοῦ σας, νὰ κατορθώσετε νὰ ντυθῇτε καὶ νὰ μὴν κρυώνετε καὶ ὅσο γὰρ τὴν παρηγοριά σου σοῦ δίνει ἡ συντροφία μου, ἐλπίζω πὺς ἄλλα μου φιλότιμα παιδιὰ θὰ κάμουν νὰ μὴν στερηθῶν.

Τὰ καλά μου παιδιὰ Καρυστοδραστής καὶ Σουλιοπούλα θεωροῦν φέτος περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἐπαρὼν ὑποχρεώσιν τὸ ξεπαθώμα καὶ θὰ φροντίσουν μ' ὅλα τὰ δυνατὰ νὰ ξεπαθώσουν. Τὸς εὐχαριστῶ πὺς καὶ ἐλπίω πὺς δὲν μποροῦν νὰ μετὰ ἄλλους τόσο εὐλινεῖς ἐνέργειες.

Τὸ Πυροβολικόν μας εὐχαριστῶ

τὰ Διαπλάσωνι τῶν Κυθίων, πού πρὶν νὰ ἐνῶν ὅλα τὰ παιδιὰ μου. Ἐπείπε πὺς τὸ γράμμα σου αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον γιὰτὶ ἴσως κανένα παιδί ἀνικνύσῃ τὴν συνδρομὴν σου. Τέτοια δῶρα ἐπιτρέπονται μετὰ τὸ ἀδελφὸν καὶ 'ς τίς σημερινὰς περιστάσεις ἐπιβάλλοντι.

Ἡ Φλόγα μου γράφει: «Φαντάσου τὴν ἐκπληξὴν μου πού βλέπω 'ς τὸ 39 φύλλον: «Φλόγα, αὐτὸ ποῖο περιοδικὸν εἶναι ἀντιγράμμενον τὸ 'Απὸ τῆς ζωῆς τῆς Σκιάς;» Καὶ μετὰ διὰ τὸ ὅτι αὐτὴ ποτὲ δὲν κατήγγελε. Ποῖος λοιπὸν ἦεν ὁ ψεύτης πού μετεπερίστη τὸ ψεύς. τῆς Φλόγας γὰρ νὰ συκοφαντῇ τὴν Σκιά;

Ἐπειτα ἐπιστολάς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐξομολογία καὶ οἱ ἑξῆς: 'Αόρατος Πυγμαλῶν, Ναυοσιόστρα, Κοκώ, 'Αφροδίτη, κατὰ 'Εξέτελεσται παρῶντας τὸν καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γὰρ τὰ καλά τῶν λόγια.

Μπαρὸ 'ς τὴν Κόρη τοῦ Ταυρέ-του πού ἔγραψε μὴν τῆς τὰ χειμω-νιάτικα ρούχα τῶν ἀδελφῶν τῆς, γιὰτὶ ἡ μόδιστρα θὰ ἔπενε καὶ αὐτὴ δὲν ἔβρισκε πῶσα. Νὰ ἔνα φρόνιμον κορίτσι πού κατάλαβε πὺς ζοῦμε σὲ δύσκολον, καίρους καιρὸν νὰ κάνουμε κοινὰ νομίσματα.

Ἐλπίω, Τετάρτα, καὶ ἐγὼ πὺς ἐποτὶ δὲν θὰ λείψω ἀπὸ τὰ 'Ελληνό-πουλα» τοῦλάχιστον ὅσο αὐτὰ μ' ἀγαπῶν ὅπως μ' ἀγαπᾷς ἐσύ. Ἰατὶ ὅμως νὰ βολαχέται σὲ κατὰστασιν ἀποθαρρύν-σεως; Ἡ δυστυχία ἴσα-ἴσα πρέπει νὰ μὰς κεντρίξῃ τὴ θέλησιν καὶ τὴν ἐνδο-γητικότητα γὰρ νὰ τὴν πολεμήσωμε.

Ἀλλομὸν δὲ σὲ καλὴ ἀτυγία περιου-ζήμασε μόνον νὰ κλαίῃς!.

Ψυριανὸ Ναυτοπούλο, δὲν ἔχω δυστυχὲς χωρὶς γὰρ νὰ δημοσιεύω τὸ 'ἔνοικτο γράμμα σου 'ς τὰ Διαπλάσ-πουλα». Ἀλλάς τε φοβόμην πὺς δὲν θὰ ἔφερνε καὶ ἀποτέλεσμα Μήπως ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν εἶπα τόσες φορὰς πὺς θέλω τὰ παιδιὰ μου νὰ ἀπορροῦν κατὰ εἶ-δους πολιτικολογίας; Μ' αὐτὰ δὲν ἐν-δονοῦν νὰ μ' ἀκούσων. Ἡ πολιτικολο-γία, φαίνεται, κατήντησε, δυστυχῶς, ἀρ-ρωστής ἀνίστα.

Ὅπως θέλεις ἔλα. Φιλικὴν ἔλα. γιορτῇ, καθημερινὴν πάντα τὸ γράμμα βολαχέται καὶ δουλεύω γὰρ σὰς. Γιά κείνον πού ρωτᾷς ἀγαπῶ πού εὐρίσκειται.

Καὶ βέβαια, ἀφ' οὗ ἡ 'Ηρακλῆα, «ὅτι μυθιστόρημα δημοσιεύεται 'ς τὴν Διαπλάσιν εἶναι ὁμοῖον». Καὶ μάλιστα πάντα τὸ τελευταῖον ὠραιότερον τοῦ προηγούμενου. Περιμένω τὸ 1ο φύλλον τοῦ νέου ἔτους καὶ θὰ πεισθῇς ἀκόμα περισσότερο.

Τὰ συλλυπητήρια μου, Χρυσανθή, γὰρ τὸ θάνατον τῆς καίμενης τῆς ἐξα-δέλφης σου. Αὐτὸ εἶναι κακὸ γιὰτὶ εἶναι ἀιόρμητον. Τὰ ἄλλα ἀφ' οὗ ἔσαν περαστικὰ δὲν λογαριάζονται. Καὶ τὰ βάσανα γὰρ τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἔκαμε ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ ἐ-χουμὲ καὶ λίγη ὑπομονή.

Ἐγὼ μπροστὰ μου δύο γράμματά σου, Κλῶν 'Ελάας, καὶ ἔτσι παῖθω-μαι ὅτι τώρα «δυστυχῶς μετὰ τὴν ἐπι-ταξιν τῶν Σχολείων» ἔχεις κайρὸ νὰ καταγίνεσαι καὶ μαζί μου. Ἀς ἐλπί-σουμε ὅτι γρήγορα θὰ βολεῖσων οἱ καίμενοι οἱ πρόσφυγες καὶ θὰ ἐλευθε-ρωθῶν τὰ σχολεῖα σὲς. Ἀλλὰ θέλω καὶ τότε νὰ μοῦ γράψῃς πού καὶ πού.

Τὶ νὰ σοῦ πῶ, καὶ μου Μυρτιά, πού ἀνγκάζεσαι καὶ σὺ διὰ τῆς βίας καὶ ἐξ ἀνάγκης νὰ με χωρισθῇς; Αἰ-σθάνομαι δὴ σου τὴ λύτῃ καὶ ἐπι-

ζω μόνον 'ς τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην πού πρέπει νὰ ἐνῶν ὅλα τὰ παιδιὰ μου. Ἐπείπε πὺς τὸ γράμμα σου αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον γιὰτὶ ἴσως κανένα παιδί ἀνικνύσῃ τὴν συνδρομὴν σου. Τέτοια δῶρα ἐπιτρέπονται μετὰ τὸ ἀδελφὸν καὶ 'ς τίς σημερινὰς περιστάσεις ἐπιβάλλοντι.

Ἡ Φλόγα μου γράφει: «Φαντάσου τὴν ἐκπληξὴν μου πού βλέπω 'ς τὸ 39 φύλλον: «Φλόγα, αὐτὸ ποῖο περιοδικὸν εἶναι ἀντιγράμμενον τὸ 'Απὸ τῆς ζωῆς τῆς Σκιάς;» Καὶ μετὰ διὰ τὸ ὅτι αὐτὴ ποτὲ δὲν κατήγγελε. Ποῖος λοιπὸν ἦεν ὁ ψεύτης πού μετεπερίστη τὸ ψεύς. τῆς Φλόγας γὰρ νὰ συκοφαντῇ τὴν Σκιά;

Ἐπειτα ἐπιστολάς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐξομολογία καὶ οἱ ἑξῆς: 'Αόρατος Πυγμαλῶν, Ναυοσιόστρα, Κοκώ, 'Αφροδίτη, κατὰ 'Εξέτελεσται παρῶντας τὸν καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γὰρ τὰ καλά τῶν λόγια.

Μπαρὸ 'ς τὴν Κόρη τοῦ Ταυρέ-του πού ἔγραψε μὴν τῆς τὰ χειμω-νιάτικα ρούχα τῶν ἀδελφῶν τῆς, γιὰτὶ ἡ μόδιστρα θὰ ἔπενε καὶ αὐτὴ δὲν ἔβρισκε πῶσα. Νὰ ἔνα φρόνιμον κορίτσι πού κατάλαβε πὺς ζοῦμε σὲ δύσκολον, καίρους καιρὸν νὰ κάνουμε κοινὰ νομίσματα.

Ἐλπίω, Τετάρτα, καὶ ἐγὼ πὺς ἐποτὶ δὲν θὰ λείψω ἀπὸ τὰ 'Ελληνό-πουλα» τοῦλάχιστον ὅσο αὐτὰ μ' ἀγαπῶν ὅπως μ' ἀγαπᾷς ἐσύ. Ἰατὶ ὅμως νὰ βολαχέται σὲ κατὰστασιν ἀποθαρρύν-σεως; Ἡ δυστυχία ἴσα-ἴσα πρέπει νὰ μὰς κεντρίξῃ τὴ θέλησιν καὶ τὴν ἐνδο-γητικότητα γὰρ νὰ τὴν πολεμήσωμε.

Ἀλλομὸν δὲ σὲ καλὴ ἀτυγία περιου-ζήμασε μόνον νὰ κλαίῃς!.

Ψυριανὸ Ναυτοπούλο, δὲν ἔχω δυστυχὲς χωρὶς γὰρ νὰ δημοσιεύω τὸ 'ἔνοικτο γράμμα σου 'ς τὰ Διαπλάσ-πουλα». Ἀλλάς τε φοβόμην πὺς δὲν θὰ ἔφερνε καὶ ἀποτέλεσμα Μήπως ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν εἶπα τόσες φορὰς πὺς θέλω τὰ παιδιὰ μου νὰ ἀπορροῦν κατὰ εἶ-δους πολιτικολογίας; Μ' αὐτὰ δὲν ἐν-δονοῦν νὰ μ' ἀκούσων. Ἡ πολιτικολο-γία, φαίνεται, κατήντησε, δυστυχῶς, ἀρ-ρωστής ἀνίστα.

Ὅπως θέλεις ἔλα. Φιλικὴν ἔλα. γιορτῇ, καθημερινὴν πάντα τὸ γράμμα βολαχέται καὶ δουλεύω γὰρ σὰς. Γιά κείνον πού ρωτᾷς ἀγαπῶ πού εὐρίσκειται.

Καὶ βέβαια, ἀφ' οὗ ἡ 'Ηρακλῆα, «ὅτι μυθιστόρημα δημοσιεύεται 'ς τὴν Διαπλάσιν εἶναι ὁμοῖον». Καὶ μάλιστα πάντα τὸ τελευταῖον ὠραιότερον τοῦ προηγούμενου. Περιμένω τὸ 1ο φύλλον τοῦ νέου ἔτους καὶ θὰ πεισθῇς ἀκόμα περισσότερο.

Τὰ συλλυπητήρια μου, Χρυσανθή, γὰρ τὸ θάνατον τῆς καίμενης τῆς ἐξα-δέλφης σου. Αὐτὸ εἶναι κακὸ γιὰτὶ εἶναι ἀιόρμητον. Τὰ ἄλλα ἀφ' οὗ ἔσαν περαστικὰ δὲν λογαριάζονται. Καὶ τὰ βάσανα γὰρ τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἔκαμε ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ ἐ-χουμὲ καὶ λίγη ὑπομονή.

Ἐγὼ μπροστὰ μου δύο γράμματά σου, Κλῶν 'Ελάας, καὶ ἔτσι παῖθω-μαι ὅτι τώρα «δυστυχῶς μετὰ τὴν ἐπι-ταξιν τῶν Σχολείων» ἔχεις κайρὸ νὰ καταγίνεσαι καὶ μαζί μου. Ἀς ἐλπί-σουμε ὅτι γρήγορα θὰ βολεῖσων οἱ καίμενοι οἱ πρόσφυγες καὶ θὰ ἐλευθε-ρωθῶν τὰ σχολεῖα σὲς. Ἀλλὰ θέλω καὶ τότε νὰ μοῦ γράψῃς πού καὶ πού.

Τὶ νὰ σοῦ πῶ, καὶ μου Μυρτιά, πού ἀνγκάζεσαι καὶ σὺ διὰ τῆς βίας καὶ ἐξ ἀνάγκης νὰ με χωρισθῇς; Αἰ-σθάνομαι δὴ σου τὴ λύτῃ καὶ ἐπι-

ζω μόνον 'ς τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην πού πρέπει νὰ ἐνῶν ὅλα τὰ παιδιὰ μου. Ἐπείπε πὺς τὸ γράμμα σου αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον γιὰτὶ ἴσως κανένα παιδί ἀνικνύσῃ τὴν συνδρομὴν σου. Τέτοια δῶρα ἐπιτρέπονται μετὰ τὸ ἀδελφὸν καὶ 'ς τίς σημερινὰς περιστάσεις ἐπιβάλλοντι.

Ἡ Φλόγα μου γράφει: «Φαντάσου τὴν ἐκπληξὴν μου πού βλέπω 'ς τὸ 39 φύλλον: «Φλόγα, αὐτὸ ποῖο περιοδικὸν εἶναι ἀντιγράμμενον τὸ 'Απὸ τῆς ζωῆς τῆς Σκιάς;» Καὶ μετὰ διὰ τὸ ὅτι αὐτὴ ποτὲ δὲν κατήγγελε. Ποῖος λοιπὸν ἦεν ὁ ψεύτης πού μετεπερίστη τὸ ψεύς. τῆς Φλόγας γὰρ νὰ συκοφαντῇ τὴν Σκιά;

Ἐπειτα ἐπιστολάς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐξομολογία καὶ οἱ ἑξῆς: 'Αόρατος Πυγμαλῶν, Ναυοσιόστρα, Κοκώ, 'Αφροδίτη, κατὰ 'Εξέτελεσται παρῶντας τὸν καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γὰρ τὰ καλά τῶν λόγια.

Μπαρὸ 'ς τὴν Κόρη τοῦ Ταυρέ-του πού ἔγραψε μὴν τῆς τὰ χειμω-νιάτικα ρούχα τῶν ἀδελφῶν τῆς, γιὰτὶ ἡ μόδιστρα θὰ ἔπενε καὶ αὐτὴ δὲν ἔβρισκε πῶσα. Νὰ ἔνα φρόνιμον κορίτσι πού κατάλαβε πὺς ζοῦμε σὲ δύσκολον, καίρους καιρὸν νὰ κάνουμε κοινὰ νομίσματα.

Ἐλπίω, Τετάρτα, καὶ ἐγὼ πὺς ἐποτὶ δὲν θὰ λείψω ἀπὸ τὰ 'Ελληνό-πουλα» τοῦλάχιστον ὅσο αὐτὰ μ' ἀγαπῶν ὅπως μ' ἀγαπᾷς ἐσύ. Ἰατὶ ὅμως νὰ βολαχέται σὲ κατὰστασιν ἀποθαρρύν-σεως; Ἡ δυστυχία ἴσα-ἴσα πρέπει νὰ μὰς κεντρίξῃ τὴ θέλησιν καὶ τὴν ἐνδο-γητικότητα γὰρ νὰ τὴν πολεμήσωμε.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον ἡ τιμὴ τῶν Μ. Ἀγγελιῶν κανονίζεται ὡς ἑξῆς:

Τὸ ἐλάχιστον τίμημα ἀγγελίας ἀποτελούμενης ἀπὸ μίαν ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλᾶ στοιχεία εἶναι δρ. 4. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἢ λέξεις, μὲ παχέα στοιχεῖα λεπτά 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπτά 60. Ὁ χωρὶς στίχος δρ. 2.

(ΚΒ' --- 1354)

ΕΜΠΡΟΣ! Μιὰ ἢ σκέψεις παντῶν τῶν Διαπλαστικῶν; ν' ἀναδεῖξεν τῆς **ΕΛΛΑΔΑΣ** μας τὴν **ΑΓΚΑΛΙΑ** στο φτερινὸ Δημιόγησμά.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ
ΣΚΝΙΠΑ

(ΚΒ' --- 1355)

ΚΑΡΑΟΓΙΑ, γιὰ τὴ χρυσή γιορτή σου ἄπειρες εὐχές.

ΑΡΑΤΟΣ

(ΚΒ' --- 1356)

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ Ἀκκίλα. — Α'. Βραβεῖον: Ἀμυδρά Λάμψις. Β': Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις. Ἀποσεῖλιντε διευθύνσεις. Διῶς μου: Tsiroyanni, Azbak 1, Caire.

(ΚΒ' --- 1357)

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ Ταγγό. — Α'. Βραβεῖον: Χαλκομανδάρης. Β': Ἀράχνη.

(ΚΒ' --- 1358)

Μπερμπαντάκο, ἔχεις πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς ἀπὸ τῆς Σιαμίας. Ταγγό

(ΚΒ' --- 1359)

Φον Κολοκύθα, ἔγινε τὸ κολοκύθι σου, ἡ ἀκομή; Βασιλεὺς Ἀδάμας

(ΚΒ' --- 1360)

Ηρα, εἶσαι ἡ Πολ. Γανδορουν σου ἀρκεῖ... Γκιζέλλα

(ΚΒ' --- 1361)

Ασμα Κιρκίης, μὴ νοήξῃς πὺς τόσο εὐκολὰ μπορεῖς νὰ ἀνακαλύψῃς τὴν... Γκιζέλλα

(ΚΒ' --- 1362)

ΑΛΓΕΥΡΙΚΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ
Α + 1 + 1 + 1 + 1 + 1 + 1 + 1 = 1

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ + ΚΑΡΑΙΟΥΝΟΣΤΗΣ + ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ + ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ + ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ + ΜΥΣΤΗΡΙΟΣ + ΜΑΤΘΑΙΟΣ + ΚΥΔΝΟΛΕΥΚΟΣ = ΒΙΩΝ ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΗΣ

Κι' ἂν σ' ἐβρῇ ἰδέα γιὰ χαμνιά «ρεβάνς» ποὺ θὰ μου πάρῃς ἄποκαλύπτω

(ΚΒ' --- 1363)

Βεβαία, Ἀκριδα, δὲν ἀντάλλασσω μὲ τόσο ἀηδιαστικά ἔντομα σὺν... ἑσέ... Ἀφρόκρίνο

(ΚΒ' --- 1364)

Πλανόδε, συλλυπητήρια δι' ἀδρανειαν Κεραυνοβόλε Ἰππία, ἔλαβα εὐχαριστῶ στέλλω Ἀνθισμένη Πασχάλη, ἀλληλογράφουμε; Νυχτερίδα, ἀνταλλάσσουμε c. p.; Ἀπαντήσατε.

ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΒ' --- 1365)

Βάρδα νὰ περάσω κι' ὅλα θὰ τὰ σπάσω. — ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

(ΚΒ' --- 1366)

ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ
ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

(ΚΒ' --- 1367)

ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ὑποψήφ. Δημοψήφ. 1922

(ΚΒ' --- 1368)

Ιπόλυτε, δὲν σοὺ επιτρέπεται, ἐσὺ ποὺ κάνεις ἀνακαλύψεις μὲ φανταστικά ὀνόματα, νὰ ἐλέγξῃς ἄλλον. Κύταξε τὴν (ΚΒ' --- 876) ἀγγελία τοῦ Μεγάλου Ἀγνωστου.

(ΚΒ' --- 1369)

Εισερχόμενος, στο διαπλαστικὸ σαλόνι, χαιρετῶ τοὺς φίλους, καὶ ἰδιὰ τὴν **Ε. Ρ.**

(ΚΒ' --- 1370)

Σήμερα, Σάββατο ἀπογευμα, κηδεύεται ὁ ἀείμνηστος:

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

Ἡ ἐκφορά θὰ γίνη ἀπ' εἰς Μικρὲς Ἀγγελίες καὶ παρακαλοῦνται νὰ μὴ τὴν συνοδεύσουν τὰ Διαπλαστικά.

Ni fleurs ni couronnes.

Ὁ νεκροθάφτης **ΑΡΗΣ**

(ΚΒ' --- 1371)

Κίρκη, Μικρὰ Γόρρα. Κοκκινόσκουφιτσα, βρέτε με εἰμαι Ἀλεξανδρινή.

Συνφραζέτα τῆς Αἰγύπτου

(ΚΒ' --- 1372)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, σὰς κορδίδευσαν, ὁ ΑΜΛΕΤ δὲν εἶναι ὁ Σουβλῆ; οὔτε ἡ σούβλα.

ΑΜΛΕΤ = Κίμων Κοκκολάτος.

Θερμὰ συλλυπητήρια!! Χά! Χά! ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(ΚΒ' --- 1373)

Ριτούλα, τὸ γραμματάκι σου τῶλαρα. Εὐχαριστῶ Καλὸ ταξίδι. Καλὴ ἀνάμωσι. Γιὰ τὰ γενέθλιά σου στέλλω μύριες μυρωμένες εὐχές.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' --- 1374)

Απὸ τὴν «Τριανδρία μας» ἕνας κατέρχεται στὸ φτερινὸ Δημιόγησμά. Παιδιά, σκεφθῆτε το καὶ χωρὶς διαταγὴν ψηφίστε:

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἐλπίζω στοὺς φίλους μας, καὶ μένω μὲ ἐλπίδα... Ψηφίστε μαζί μ' αὐτὸ καί:

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

(ΚΒ' --- 1375)

Εισερχόμενος, στο Διαπλαστικὸ σαλόνι, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες. Ἀρχιτῆ τῆς Φυλῆς, τρέμε.

Λύγκος ὁ Δεβέντης

(ΚΒ' --- 1376)

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ
ΥΠΟΨΗΦ. ΔΗΜΟΦΙΣΜΑΤ. 1922

(ΚΒ' --- 1377)

ΙΑΝΙΣΜΕ, ἡ Λουλούκα μου; Δὲν τῶξερα! Γράψε μου διευθύνση. — ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΒ' --- 1378)

Λίστ, χίλιες εὐχές γιὰ τὴ γιορτή σου.

(ΚΒ' --- 1379)

Προκηρύσσω τὸν Β' διαγωνισμόν μου καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Βραβεῖα: Α') βιβλίον κατ' ἐκλογὴν 50 δραχμῶν, Β') 25, Γ') 10, Δ') Ψήγματα Χρυσοῦ. Συμμετοχὴ 50 εἰσ. Προθεσμία δέμημος. Σωτήριον Δερδενέν, p. t., Πειραιά.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΣΑΝΣΕΛΛΩΡ

(ΚΒ' --- 1380)

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ: Βίον Παπαμιχαλῆς.

Γιὰ νὰ ξέρετε, ἀδερφίτσι...

ΕΠΙΝΑΣΤΑΤΗΣ

(ΚΒ' --- 1381)

ΦΡΕΔΟΣ ΔΥΡΜΠΑΝ
ἡ αἰσαστοσύνη, μᾶτετε ὅτι: ἡ Μαύρη Μάσκα ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν **ΙΛΙΑΝΟΜΟΝ: ΣΥΜΕΩΝ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΝ** καὶ τὸν παρὰ τὴν **ΑΡ. ΙΚΑΔΑΜΠΟΥΡΙ ΣΤΗΝ: ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΚΑΡΑΝ.**

«Μαύρη Μάσκα», νικηθῆκες.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(ΚΒ' --- 1382)

Πατρίς ἐδῶ σὰς καλεῖ... ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

...στριγνῶται ἀνδρείοι.

Ἐμπρός, Διαπλαστικά, ψήφο.

(ΚΒ' --- 1383)

Αγαπητό, Διοβελάκι τῆς Μαζαρίτσας, χά, χά, χά! κωντεύω νὰ σκάσω! — Πα τῆχο Περδών.

(ΚΒ' --- 1384)

ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ

ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ

(ΚΒ' --- 1385)

Η ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΜΟΣΠ. ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ ὑποσηρῖζει τὸ πραγματικὰ ὑπέροχο ψεδόνημο **ΠΑΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ.**

ΟΛΟΙ ΨΗΦΟ ΠΑΙΔΙΑ

(ΚΒ' --- 1386)

ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΔΙΟΛΟΓΟΜΥΓΑ ἀπὸ Σμυρνιῶν θὰ ψηφισθῇ.

(ΚΒ' --- 1387)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

ΡΙΤΑ μας —

Στὸ φτερινὸ Δημιόγησμά, δλόθερμη τὴν ὑποστήριξή μας θάχεις...

ΕΛΠΙΑΡΧΕΙΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

ΙΑΝΕΡΗΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΔΑΦΝΟΚΛΑΔΟ ΚΑΡΛΟΤΤΑ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΛΟΘΜΑΣ

ΑΣΣΑΡΑΤ

ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

(ΚΒ' --- 1388)

Λίστ, γιὰ τὴ γιορτούλα σου χίλιες εὐχές.

Ἀλησμόνητη Σμύρνη

(ΚΒ' --- 1389)

Λίστ, τὰ μέλη τοῦ Σουλ. «Μόξαρε» σ' εὐχονται χρόνια πολλά.

(ΚΒ' --- 1390)

Λίστ, χρόνια πολλά.

(ΚΒ' --- 1391)

Νόρμα

«Περίδρομος» — Ἀποτελέσματα:

Α') Μέμφις, Β') Καρόλτα.

Γ') Στέφανος Τούμπας. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. Ἐτοιμασθῆτε διὰ τὸν προσεχῆ!!!

(ΚΒ' --- 1392)

Ρίτα, μέσα σὲ τόσα τετράδια Μ. Μυστικῶν πούχω, ἤθελα νὰ πρωτολάβω τὸ δικό Σας. Θὰ τῶχω ἀραγε; — ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΒ' --- 1393)

Αράγε Πύγμαχε, εὐχαριστῶ στέλλω. Θέλω, Νόρμα, ἀνταλλάσσουμε c. p. Ἀπαντήσατε. ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΒ' --- 1394)

Ζητῶ τὴν ψήφο σας.

ΞΑΝΑΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗ ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΒ' --- 1395)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ Στόν ἀγαπημένον μας φίλον Κεραυνοβόλον Ἰπποκρήν, εὐχόμεθα χρόνια πολλά.

(ΚΒ' --- 1396)

Αλησμόνητη Σμύρνη, τώρα ποὺ μῆρες καὶ σὺ σὲ μαγική αὐτὴ σιράτα τῆς εὐτυχίας, σου εὐχομαι καλὸς ἡδυσ. Λίστ.

(ΚΒ' --- 1397)

Μιράντα, σοὺ στέλλω τὸ φιωνικό μου διήγημα γιὰ τὸ διαγωνισμό σου.

— Διαπλαστικά, ξέρετε κατένενα γιὰ τὴν βία; Λίστ

(ΚΒ' --- 1398)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΟΜΙΧΛΗ»

ὁρῶντες στὴν Ἀθήνα μὲ σκοπὸν φιλολογικὸ καὶ ἀνακαλυπτικὸν ψευδωνύμων.

ΑΡΧΗΓΟΣ: ΜΑΙΣΤΡΟΣ

ΥΠΗΡΧΗΓΟΣ: ΚΑΤΑΙΡΙΣ

ΓΡΑΜΜ.: ΤΡΑΜΟΥΝΤΑΝΑ

ΤΑΜΙΑΣ: ΣΙΜΟΥΝ

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ:

ΒΡΟΝΤΗ, ΣΟΡΟΚΟΣ

Τρέμετε τὰς ἀποκαλύψεις τῶν ἱπποκρῶν τῆς «Ομίχλης».

(ΚΒ' --- 1399)

Θ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ»

Διορίζονται νέοι:

ΥΠΟΥΡΓΟΙ:

ΑΓΓΕΛΙΩΝ: ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ: ΑΡΓΩ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ: ΛΥΓΕ

ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ: ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

ΟΙΚΟΝΟΜ: ΔΙΣ ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑ

ΝΕΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:

ΣΥΡΟΥ: ΡΙΤΑ

ΗΠΕΙΡΩΣ: ΜΠΟΕΜ

ΚΟΥΖΑΝΗΣ: ΚΑΒΟΥΡ

ΝΕΑ ΜΕΛΗ:

Εὐαγγελία Παυλάκη, Ἀντώνιος Ἀθανασίου, Καρόλτα, Σασακίς,

Ἰωαννίδης, Ἐριγών, Μαρίκα Καρτέτη, Ὁρθοδοξιάδου.

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

ἔχεις τὴν ὑποστήριξή μας.

ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

ΕΘΝΙΚΕ ΠΟΘΕ

ἔχετε τὴν ὑποστήριξή μας εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ δική σας.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τέσσα ΑΛΕΞΑΝΔΡΗ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ Ἰθάκη